

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 29-03-2020
Enhed: SUNDJUR
Sagsbeh.: DEPILJ
Sagsnr.: 2003768
Dok. nr.: 1151684

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 27. marts 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 83 til L 158 (Forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med covid-19 m.v.)) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Lars Boje Mathiesen (NB).

Spørgsmål nr. 83:

”Vurderer ministeren, at der i forhold til regeringens udspil sker en forringelse af borgernes mulighed for at klage i forhold til den nuværende lovgivning?”

Svar:

I medfør af den gældende § 1, stk. 2, i epidemiloven kan sundheds- og ældreministeren bemyndige andre myndigheder til at udøve de beføjelser, der i epidemiloven er tillagt ministeren. Sundheds- og ældreministeren kan både bemyndige underliggende myndigheder og myndigheder under andre ministerier til at udøve de beføjelser, der følger af loven. Sundheds- og ældreministeren kan endvidere i regler, der fastsættes i medfør af loven, fastsætte, at andre myndigheder skal udøve beføjelserne ifølge de pågældende regler.

Således har sundheds- og ældreministeren eksempelvis bemyndiget politiet til at udøve de beføjelser, der følger af bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), jf. bekendtgørelsens § 10.

Selv om politiets kompetence hviler på ekstern delegation, vil der – i mangel af en udtrykkelig lovhjemmel herom – normalt være rekurs til den oprindeligt kompetente myndighed. I medfør af gældende ret er der derfor adgang for en part til at klage over afgørelser, som en myndighed har truffet efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren i medfør af epidemilovens § 1, stk. 2. I praksis betyder de gældende regler, at der f.eks. er adgang til at klage til Sundheds- og Ældreministeriet over politiets afgørelser i medfør af ovennævnte bekendtgørelse.

Som det fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 2.1.2., er det efter Sundheds- og Ældreministeriets opfattelse ikke hensigtsmæssigt, at afgørelser, der træffes af andre myndigheder efter bemyndigelse fra sundheds- og ældreministeren, i alle tilfælde kan påklages til Sundheds- og Ældreministeriet. Det skyldes, at Sundheds- og Ældreministeriet ikke i alle tilfælde besidder den sagkundskab, der er nødvendig for at kunne behandle klagerne.

Efter den med lovforslagets § 1, nr. 2, foreslåede affattelse af § 1, stk. 3, i epidemiloven kan sundheds- og ældreministeren fastsætte regler om adgangen til at klage over afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse i medfør af § 1, stk. 2.

Med den foreslåede bestemmelse vil der kunne fastsættes regler om, at afgørelser skal kunne påklages til en anden myndighed end Sundheds- og Ældreministeriet. Der vil eksempelvis kunne fastsættes regler om, at politiets afgørelser i medfør af ovennævnte bekendtgørelse kan påklages til Rigspolitiet, der som overordnet myndighed vurderes at være nærmest til at behandle sådanne klager.

Som det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse, vil den foreslåede bemyndigelse derimod *ikke* kunne anvendes til helt eller delvist at afskære klageadgang, således at afgørelser hverken kan påklages til Sundheds- og Ældreministeriet eller andre myndigheder.

Lovforslaget vil med andre ord *ikke* indebære, at der vil være afgørelser efter loven, som ikke vil kunne påklages til anden administrativ myndighed. For så vidt angår adgangen til at klage over politiets afgørelser i medfør af ovennævnte bekendtgørelse vil der således alene blive fastsat regler om, at adgangen til at påklage Rigspolitiets afgørelser til Justitsministeriets departement som tredjeinstans afskæres. Dette svarer til, hvad der følger af retsplejelovens § 109, stk. 2, hvorefter rigspolitichefens afgørelser i klagesager over afgørelser truffet af politidirektørerne ikke kan påklages til justitsministeren.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelser truffet i henhold til epidemiloven kan indbringes for domstolene i overensstemmelse med grundlovens § 63 om prøvelse af øvrighedsmyndighedens grænser.

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Brit Gotthard Jensen